

Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը — թիվ քսաներեք

Եզեկիել Թիվ Չորս

Jeff Pippenger

2026-08-09

Եզեկիելը նույնացվում է որպես «սգավոր մարգարե», որովհետև նա խորհրդանշիչ է այն հարյուր քառասունչորս հազարի, որոնք իր գրքի իններորդ գլխում սուգ են անում (հառաչում և աղաղակում) այն պղծությունների համար, որ գործվում են երկրում և եկեղեցում: Մեր նախորդ հոդվածում «Վկայություններից» մեջբերված հատվածում Քույր Ուայթը գրել է. «Ինքը՝ մարգարեն, օտար էր օտար երկրում, որտեղ անսահմանափակ փառասիրությունն ու վայրենի դաժանությունը գերագույն էին իշխում: Այն, ինչ նա տեսնում ու լսում էր մարդկային բռնակալության և անիրավության մասին, տանջում էր նրա հոգին, և նա դառնորեն սգում էր օր ու գիշեր»:

Հարյուր քառասունչորս հազարը Իսրայելի «վտարանդիներն» են, որոնք ցրվեցին, ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի գերեվարությամբ տարվելով: Եզեկիել իննի մեջ ներկայացված կնիք դնելու գործընթացը նույնն է, ինչ Հայտնություն յոթում, և այդ երկու գլուխներն էլ ներկայացված են որպես կատարվող վերջին օրերում:

«Աստծո ծառաների այս կնքումը նույնն է, որ տեսիլքով ցույց տրվեց Եզեկիելին»:
Testimonies to Ministers, 445.

Աթոռից Աստված առաջնորդում է քերովբեներին, որոնք իրենց հերթին կառավարում են անիվները: Տեսիլքից Եզեկիելը պետք է հասկանար, որ Աստված վերահսկողության մեջ էր, նույնիսկ այն ժամանակահատվածում, երբ ամեն բան թվում էր խառնաշփոթության մեջ: Քույր Ուայթը ասում է «նմանապես»՝ ներկայացնելով Աստծո կառուցվածքը գառի վրա, որը ղեկավարում է քերովբեներին, իսկ նրանք՝ երկրի գործերը, ինչպես նա նկարագրում է Հովհաննեսին սրբաբանում, որտեղ Քրիստոս քայլում էր յոթ եկեղեցիների մեջ: Եզեկիելն ու Հովհաննեսը խորհրդանշիչներ են նրանց, ովքեր ապրում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակում, որոնց մասին, ինչպես ներշնչանքն է արձանագրում, «Մեր աշխարհում կատարվելիք տեսարանները դեռևս անգամ չեն էլ երազվել»:

Անշուշտ, երբ Քույր Ուայթը գրեց այդ խոսքերը, դրանք ճշմարիտ էին, սակայն կնքման ժամանակում դրանք գտնում են իրենց կատարյալ իրականացումը: Մոտ քսան տարի առաջ, արդյո՞ք կմտածեիք, որ այն, ինչ այժմ տեղի է ունենում աշխարհում՝ Իսլամի մորեխների բազմության հետ կապված, պիտի այսպես դրսևորվեր: Հայտնության իններորդ գլխում մորեխները, որպես Իսլամի խորհրդանշիչ, ներառում են նաև բնության մեջ Հյուսիսային Աֆրիկայի մորեխների գաղթը: Աֆրիկայի այդ բազմացող մորեխների գաղթի ուղին համապատասխանում է այն աշխարհագրությանը, որ գրավվել էր Իսլամի կողմից: Իսլամը Իսմայելի սերունդն է, իսկ Իսմայելի մայրը Ագարն

էր: «Ագար» նշանակում է «թռիչք» կամ «փախչել»: Արաբերենում այդ անունը սովորաբար տրվում է Հաջար (هجر) ձևով, և այն կապված է նույն արմատի հետ, որից ունենք Հիջրա (Մուհամմեդի գաղթը/փախուստը): Իսլամի արմատները կապված են ոչ միայն մորեխների բազմության հետ, այլ այդ արմատները ներառում են նաև գաղթի իմաստը: Երբևէ որևէ մեկը պատկերացրե՞լ էր, որ անօրինական ներգաղթը Իսլամի մորեխի դրսևորում էր:

Արդյո՞ք որևէ մեկը երագում էր, թե համաշխարհային կոմունիստները դաշինք պիտի կազմեին իսլամական հորդանների հետ: Թե՛ իսլամը, թե՛ գլոբալիստների վիշապական իշխանությունը համապատասխանաբար Հայտնություն 9/11-ում ելնում են անդունդից, իսկ անդունդը ներկայացնում է սատանայական գործության դրսևորում: Ճշմարտության Գրությունների համաձայն՝ ներկայիս այս երկու դաշնակիցներն էլ Սատանայի գործիքներ են:

«Երբ նրանք ավարտեն [ավարտում են] իրենց վկայությունը»: Այն ժամանակաշրջանը, երբ երկու վկաները պետք է մարգարեանային քուրձ հագած, ավարտվեց 1798 թվականին: Երբ նրանք մոտենում էին իրենց գործի ավարտին մթության մեջ, նրանց դեմ պատերազմ պիտի մղվեր այն գործության կողմից, որը ներկայացված է որպես «անդունդից ելնող գազանը»: Եվրոպայի շատ ազգերի մեջ Եկեղեցում և Պետության մեջ իշխող գործությունները դարեր շարունակ ղեկավարվել էին սատանայի կողմից՝ պապության միջոցով: Սակայն այստեղ մեր առաջ է դրվում սատանայական գործության նոր դրսևորում»: «Մեծ պայքարը», 268:

Այստեղ Քույր Ուայթը նույնացնում է սոցիալիզմի հայտնվելը Ֆրանսիական հեղափոխության ժամանակաշրջանում՝ միաժամանակ նշելով նաև, որ Սատանան վերահսկում է նաև պապական իշխանությունը: Պապական իշխանությունը նույնպես ելնում է անդունդից Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխում, իսկ Հայտնության իններորդ գլխում իսլամը այն ծուխն է, որ ելավ անդունդից: Սակայն միտքը մնում է նույնը. արդյո՞ք ներշնչանքն իսկապես նկատի ուներ. «Մեր աշխարհում կատարվելիք տեսարանները դեռևս անգամ չեն էլ երագվել»: Ո՞վ էր երագում, որ իսլամը հիմա կտարածվի ամբողջ Եվրոպայով և այժմ իջնի Ամերիկաների վրա: Մի՞թե դուք երագում էիք, որ մորեխները կտարածվեն ամբողջ երկրագնդով Միավորված ազգերի կազմակերպության, Եվրոպական միության և Միացյալ Նահանգների դեմոկրատական կուսակցության գլոբալիստների կողմից:

Ո՞վ կերագեր, թե կրթական հաստատությունները կհաղթահարվեն կոմունիստական և իսլամական դաշինքի կողմից, որն այժմ ֆինանսավորվում է այն քաղաքացիների հարկային միջոցներով, որոնք երբեք նպատակ չեն ունեցել, որ իրենց հարկային միջոցները գործադրվեն այն ազգը կործանելու համար, որը մատակարարում է այդ հարկային միջոցները:

Ո՞վ կերագեր, թե Մեծ Բրիտանիան կխթանի և կաշտպանի, որ սպիտակամորթ աղջիկները Իսլամի կողմից խմբակային բռնաբարության ենթարկվեն, առևանգվեն, բանտարկվեն և սպանվեն: Շատերը մատնանշում են այն փաստը, որ մարդկության պատմության ընթացքում երբևէ գոյություն ունեցած յուրաքանչյուր կոմունիստական

համակարգ լիակատար ձախողում է եղել, սակայն Բրիտանիայի սոցիալիզմի պտուղը սոցիալիզմի նույնքան դատապարտություն է, որքան այդ համակարգի տնտեսական և քաղաքական փիլիսոփայությունների ձախողումը:

Ո՞վ կպատկերացներ, որ երկրի վաճառականներին թույլ կտրվեր թույներ ներմուծել՝ ավելի քան տասնյոթ միլիոն մարդկանց զանգվածային սպանություն իրականացնելու համար:

Ո՞վ կպատկերացներ, թե Ջորջ Սորոսի, Բիլ Գեյթսի և Էնթոնի Ֆաուչիի նման մարդիկ կթույլատրվեին գործադրել իրենց դիվային չարագործությունները՝ բացարձակապես առանց որևէ հետևանքի:

Երբ Քույր Ուայթը հայտարարեց, որ կատարվող տեսարանները չեն էլ երազվի, նա դա ասաց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի համատեքստում: Նա շարունակում էր իր մեկնաբանությունները Մատթեոս քսանչորսում արձանագրված Քրիստոսի նախագգուշացման վերաբերյալ, որտեղ գրի էր առել. «Այս դասերը մեր օգտի համար են: Մենք պետք է մեր հավատը հաստատենք Աստծո վրա, որովհետև հենց մեր առջև է մի ժամանակ, որ պիտի փորձի մարդկանց հոգիները: Քրիստոսը, Չիթենյաց լեռան վրա, ներկայացրեց այն ահավոր դատաստանները, որոնք պիտի նախորդեին Նրա երկրորդ գալստյանը»:

Այժմ իսկ հիշատակած դասերը Եզեկիելի և Հովհաննեսի՝ սրբաբանում տրված այն պատկերավոր օրինակներն էին, որոնց միջոցով նրանք սովորում էին հասկանալ, որ Աստված ամեն բանի վրա իշխանություն ունի: Այն խառնակության և ապստամբության մեջ, որ այժմ ընթացքի մեջ է, մի խառնակություն և ապստամբություն, որ պատմության առաջընթացի հետ միայն պիտի սաստկանա, նրանք, ովքեր Աստծու պատգամաբերներն են՝ ներկայացված ոչ միայն Եզեկիելով և Հովհաննեսով տաճարում, այլև Եսայիայով, պատմության միջով կանցնեն Տիրոջը փառավորող կերպով միայն այն դեպքում, եթե հասկանան, որ նույնիսկ այն բաները, որոնց մասին մենք երբեք չենք էլ երազել, տակավին Աստծու վերահսկողության ներքո են:

Այդ անիվները, որոնք հատվում են մյուս անիվների հետ, ներառում են այն իրադարձությունները, որոնց մասին երբեք իսկ չեն երազել, և դրանք այն իրադարձություններն են, որոնք տեղի են ունենում կնքման ժամանակում, որ սկսվեց 9/11-ին: Այն դասերը, որ պետք է սովորվեն, սովորում են միայն նրանք, ովքեր հավատքով մուտք են գործում Ամենասուրբ Տեղը և տեսնում են Քրիստոսին ու Նրա լույսը, որ փայլում է Ուխտի Տապանակից: Երբ այդ փառքը դիտվում է, ինչպես ներկայացված է Դանիելի կողմից տասներորդ գլխում, այն դասը, որ օգուտ է ստանում լույսից, բաժանվում է նրանցից, ովքեր փախան տեսիլքից:

Եվ ես՝ Դանիելս միայն, տեսա տեսիլքը, որովհետև այն մարդիկ, որ ինձ հետ էին, տեսիլքը չտեսան, սակայն մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ նրանք փախան՝ իրենց թաքցնելու համար: Դանիել 10:7.

Նախորդ հոդվածի հատվածից շատ ավելին կարելի է քաղել, բայց այս հոդվածը եզրափակելիս մենք կանդրադառնանք մի անվի: Վերջին հոդվածում մենք նշել ենք քսանհինգ թվի խորհրդանշական նշանակությունը, իսկ դրանից առաջ ժամանակ ենք հատկացրել երեսուն թվին: Եզեկիելի գրքից եկող լույսը պարզապես խորհրդանշական թվեր չեն, սակայն օգտակար է նախ ծանոթանալ այդ թվային խորհրդանիշներից մի քանիսին, նախքան խառնաշփոթից որոշակի հստակություն դուրս բերելը:

Տասնյոթ

Երկու հարյուր հիսուն տարվա վերաբերյալ երեք մարգարեությունները նշանավորում են տասնյոթամյա մի ժամանակաշրջան, որը սկսվում է Զմյուռնիայի եկեղեցու պատմության ավարտին: 313-ից մինչև 330 թվականները տասնյոթ տարիներ խորհրդանշում են գազանի պատկերի կանգնեցումը:

Ք.ա. 457 թվականին սկսված երկու հարյուր հիսուն տարին ավարտվեց Ք.ա. 207 թվականին Ռաֆիայի ճակատամարտից տասը տարի հետո և Պանիումի ճակատամարտից յոթ տարի առաջ: Ռաֆիայից մինչև Պանիում տասնյոթ տարի էր, և այն ներկայացնում է քառասուներորդ խոսքի ծածուկ պատմությունը, ինչպես այն շարադրված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկից տասնհինգ համարներում:

Պտղոմեոս IV Ֆիլոպատորը (նաև հայտնի որպես Պտղոմեոս IV) այն իշխանն էր, որ հաղթեց Ռաֆիայի ճակատամարտում մ.թ.ա. 217 թվականին: Նա իշխեց որպես Պտղոմեոսյան Եգիպտոսի թագավոր (և փարավոն) մ.թ.ա. 221 թվականից մինչև մ.թ.ա. 204 թվականը, հետևաբար թագավորեց տասնյոթ տարի: Նա իր թագավորությունը սկսեց Ռաֆիայի ճակատամարտից առաջ, սակայն մահացավ Պանիումի ճակատամարտից առաջ:

Ռաֆիայի պատերազմը, որը ներկայացնում է ուկրաինական պատերազմը, սկսվեց 2014 թվականին, երբ Միացյալ Նահանգները Ուկրաինայում իրագործեց գունավոր հեղափոխություն: Հարավի թագավոր Պտղոմեոս IV-ը նախատիպավորում է Վլադիմիր Պուտինին, որը սկսեց իր իշխանությունը 2000 թվականին՝ մեկ տարի առաջ այն բանից, երբ 2001 թվականին սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման գործը: Ինչպես Պտղոմեոսի պարագայում, այնպես էլ Պուտինը սկսեց իշխել ուկրաինական պատերազմից առաջ, որը նախատիպավորվում է 2014 թվականին սկսված Ռաֆիայի պատերազմով: Պանիումից առաջ Պուտինը, ինչպես նախատիպավորվում է Պտղոմեոսի միջոցով, հեռացվում է: Պուտինը սկսեց իշխել 2000 թվականին՝ այսպիսով համապատասխանելով կնքման ժամանակի սկզբին, որը սկսվեց հաջորդ տարում՝ 2001-ին: Տասնյոթ խորհրդանշական տարիները, ինչպես ներկայացված են Պտղոմեոսի միջոցով, նույնականացնում են այն ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում Պուտինը իշխում է, և նա դա անում է կնքման ժամանակի ընթացքում:

Ք.ա. 457 թվականին սկսված երկու հարյուր հիսուն տարիների ավարտով ներկայացված Թրամփը գտնվում է նույն թաքնված պատմության մեջ, ինչ Պուտինը՝ մի պատմություն, որը տևում է տասնյոթ տարի և սկսվում է Ռաֆիայի ճակատամարտից: Վիշապը (Պուտին) և սուտ մարգարեն (Թրամփ) գտնվում են այդ թաքնված

պատմության մեջ: Այդ պատմության մեջ գազանը, որը ներկայացված է որպես «քո ժողովրդի ավազակները»՝ խորհրդանշելով պապական իշխանությունը, գտնվում է Բաֆիայից մինչև Պանիում ձգվող տասնյոթ տարիների ավարտին:

321 թվականը ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգներում, և 321-ը գտնվում է տասնյոթամյա մի ժամանակահատվածի մեջ՝ Միլանի հրովարտակից՝ 313 թվականին, մինչև կայսրության բաժանումը՝ 330 թվականին:

Պատմությունը, որ ներկայացված է այսպես կոչված Հովսիայի Մեծ Զատիկից սկսած, սկսում է հրեաների տասնյոթերորդ Հոբելյանական շրջանը: Հովսիայի Զատիկից, որը Հին Կտակարանում ամենամեծ վերածնունդն է, մինչև հոկտեմբերի 22-ը, ներկայացվում է միլլերական պատմությունը՝ 1840 թ. օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թ. հոկտեմբերի 22-ը, սակայն առավել կարևոր է, որ այն ներկայացնում է 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը հասնող պատմությունը: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը ներկայացված է տասնյոթերորդ Հոբելյանական շրջանի միջոցով՝ Հովսիայից մինչև հոկտեմբերի 22-ը: Տասնյոթը խորհրդանշիչ է, որ առնչվում է կնքման ժամանակի գլխավոր իրադարձություններին, և տասնյոթ թիվը այն կետն է, որտեղ Եզեկիելի անիվները հատվում են:

Դանիելի քառասուներորդ խոսքի ծածուկ պատմության մեջ, ինչպես ներկայացված է նույն գլխի տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ խոսքերում, վիշապը Պտղոմեոսի թագավորությամբ առնչվում է «17» թվին: Տասնմեկերորդ խոսքի Բաֆիայի ճակատամարտից մինչև տասնհինգերորդ խոսքի Բաֆիայի ճակատամարտի պատմությունը «17» տարի է: Այդ պատմությունը Դոնալդ Թրամփին տեղադրում է այն տասնյոթ տարիների մեջտեղում, որոնք ներկայացված են այդ երկու ճակատամարտերով: Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերը, որ ձևավորվում և կանգնեցվում է Թրամփի կողմից, ներկայացված է 313-ից մինչև 330 թվականների «17» տարիներով: Առաջին գլխի առաջին խոսքում Եզեկիելը գտնվում է «17-րդ» հոբելյանական շրջանի երեսուներորդ տարում: Երբեք երազե՞լ էիք, որ տասնյոթ թիվը ներկայացնում էր այն անիվներից մեկը, որ Եզեկիելը տեսավ Ամենասուրբ Տեղում:

Եզեկիելը խորհրդանշիչն է այն մարդկանց, որոնք կնիքման ժամանակ հավատքով մուտք են գործել Սրբոց Սրբոցը: Նրանք Պետրոսի քահանաներն են:

Դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք որպես հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, որոնք ընդունելի են Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ա Պետրոս 2:5.

Նրանք հանձնառվել են պատգամ ներկայացնելու Աստծու նախկին ուխտի ժողովրդին, որին այդ ժամանակ պիտի շրջանցեն, թեև նախապես զգուշացվում են, Աստծու նախկին ուխտի ժողովուրդը չի տեսնի և չի լսի:

Եվ ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, կե՛ր քո փորը, և լցրո՛ւ քո ընդերքը այս մատյանով, որ ես տալիս եմ քեզ»: Եվ ես կերա այն, և իմ բերանում այն քաղցր էր, ինչպես մեղր: Եվ ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, գնա՛, մուտք գործիր Բսրայելի տունը և իմ խոսքերով

խոսի՝ ր նրանց հետ. որովհետև դու չես ուղարկվում օտար խոսքի և դժվար լեզվի մի ժողովրդի մոտ, այլ՝ Իսրայելի տան մոտ. ոչ թե օտար խոսքի և դժվար լեզվի բազում ժողովուրդների մոտ, որոնց խոսքերը դու չեիր հասկանա: Անշուշտ, եթե քեզ նրանց մոտ ուղարկած լինեիր, նրանք կլսեին քեզ: Բայց Իսրայելի տունը քեզ չի լսի, որովհետև ինձ չեն լսում. որովհետև Իսրայելի ամբողջ տունը անամոթ է և կարծրասիրտ: Ահա ես քո երեսը նրանց երեսների դեմ պինդ եմ արել, և քո ճակատը՝ նրանց ճակատների դեմ պինդ: Կայծքարից ավելի կարծր ադամանդի պես եմ արել քո ճակատը. մի՛ վախեցիր նրանցից և մի՛ զարհուրիր նրանց դեմքերից, թեև նրանք ապստամբ տուն են»: Եզեկիել 3:3-9.

Եզեկիելը հանձնարարություն է ստանում պատգամ հռչակելու նախկին ուխտի ժողովրդին՝ ինչպես որ նրանք ներկայացված են Միլլերյան պատմության բողոքականներով և վերջին օրերի Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստ եկեղեցով: Եթե նա հրաժարվի հռչակել այդ պատգամը, ապա առանց նախազգուշացման թողնվածների արյունը նրա վրա կլինի:

Մարդո՛ւ որդի, Ես քեզ պահակ եմ կարգել Իսրայելի տան համար. ուստի Իմ բերանից խոսքը լսի՛ր և Իմ կողմից նրանց զգուշացո՛ւր: Երբ Ես ամբարշտին ասում եմ. «Դու անպատճառ պիտի մեռնես», և դու նրան չես զգուշացնում, ոչ էլ խոսում ես, որպեսզի զգուշացնես ամբարշտին իր ամբարիշտ ճանապարհից՝ նրա կյանքը փրկելու համար, այդ ամբարիշտ մարդը պիտի մեռնի իր անօրենության մեջ, Բայց նրա արյունը քո ձեռքից պիտի պահանջեմ: Բայց եթե դու զգուշացնես ամբարշտին, և նա չդառնա իր ամբարշտությունից ու իր ամբարիշտ ճանապարհից, նա պիտի մեռնի իր անօրենության մեջ, իսկ դու քո անձը կփրկես: Դարձյալ, երբ արդարը շեղվում է իր արդարությունից և անօրենություն է գործում, և Ես նրա առաջ գայթակղության քար եմ դնում, նա պիտի մեռնի. որովհետև դու նրան չես զգուշացրել, նա պիտի մեռնի իր մեղքի մեջ, և նրա գործած արդարությունները չեն հիշվի, Բայց նրա արյունը քո ձեռքից պիտի պահանջեմ: Մակայն եթե դու զգուշացնես արդարին, որ արդարը չմեղանչի, և նա չմեղանչի, նա անպատճառ պիտի ապրի, որովհետև զգուշացվել է, և դու ևս քո անձը կփրկես: Եզեկիել 3:17-21.

Եզեկիելի առաջին «տասնմեկ» գլուխներում նրան ցույց է տրվում Երուսաղեմի կործանումը, որը պատկերավորվում է Քեբար գետի մոտ, դաշտում և Երուսաղեմում տրված տեսիլքներով: Նրան հանձնարարվում է հռչակել Երուսաղեմի վրա հասնող դատաստանի նախազգուշացումը: Երուսաղեմի վրա հասնող դատաստանի նախազգուշացման լուրը այն նախազգուշացումն է, որ նախ տրվում է Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցուն: Նախազգուշացումը մատնանշում է Երուսաղեմում գտնվող Աստծո այն ժողովրդի դատաստանն ու մերժումը, որոնք չունեն Աստծո կնիքը: Եզեկիելի միջոցով նախապատկերացված նախազգուշացումը շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի նախազգուշացումն է:

Այն առաջին տասնմեկ գլուխներում, որտեղ ներկայացվում են այս ճշմարտությունները, Եզեկիելը համր է դառնում և այնուհետև խոսում է միայն այն ժամանակ, երբ Աստված հատուկ բացում է նրա բերանը, և դա շարունակվում է մինչև Երուսաղեմի կործանումը, երբ նա դարձյալ կարողանում է խոսել:

Ապա հոգին մտավ իմ մեջ, կանգնեցրեց ինձ իմ ոտքերի վրա, խոսեց ինձ հետ և ասաց ինձ. «Գնա՛, փակվի՛ր քո տան մեջ: Բայց դու, ո՛վ մարդու որդի, ահա քեզ վրա կապեր պիտի դնեն և դրանցով պիտի կապեն քեզ, և դու նրանց մեջ դուրս չես գա: Եվ ես պիտի անեմ, որ քո լեզուն քիմքիդ կպչի, որպեսզի դու համր լինես և նրանց համար հանդիմանող չլինես, որովհետև նրանք ապստամբ տուն են: Բայց երբ քեզ հետ խոսեմ, քո բերանը պիտի բացեմ, և դու նրանց պիտի ասես. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը». ով լսում է, թող լսի, և ով հրաժարվում է, թող հրաժարվի, որովհետև նրանք ապստամբ տուն են»: Եզեկիել 3:24–27.

Երբ Երուսաղեմը ընկավ, Եզեկիելը կրկին կարողացավ խոսել:

Եվ եղավ մեր գերության տասներկուերորդ տարում, տասներորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, որ Երուսաղեմից փախած մեկը եկավ ինձ մոտ՝ ասելով. «Քաղաքը խոցված է»: Իսկ Տիրոջ ձեռքը երեկոյան ինձ վրա էր, նախքան փախստականի գալը. և Նա բացել էր իմ բերանը, մինչև որ նա առավոտյան եկավ ինձ մոտ. և իմ բերանը բացվեց, և այլևս համր չեի: Եզեկիել 33:21, 22.

Երուսաղեմի անկումը ներկայացնում է վերջին օրերում Լաոդիկիայի Յոթերորդ օրվա աղվենոսիատական եկեղեցու անկումը: Այդ անկումը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ իններորդ գլխում Երուսաղեմում կնիք առածները ապա բարձրացվում են որպես հաղթական եկեղեցի: Երուսաղեմի ներսում եղող լաոդիկեցիները դուրս են հանվում, և հարյուր քառասունչորս հազարը բարձրացվում են, երբ փառքի թագավորությունը հաստատվում է: Այդ փառքի թագավորությունը նախակերպավորվել էր խաչի վրա շնորհի թագավորության հաստատմամբ: Խաչի վրա շնորհի թագավորությունը համընկնում է Կիրակի օրենքի ժամանակ փառքի թագավորության հետ, և այդ երկու թագավորությունները դրվում են Եզեկիելի գրքում տեղ գտած մարգարեական պատմության հաջորդականության մեջ: Առաջին տասնմեկ գլուխները, երբ Եզեկիելը դրվում է սրբարանի համատեքստում, վերաբերում են Աստծո եկեղեցու մաքրմանը, քանի որ Նրա ժողովուրդը ռազմատենչ եկեղեցուց, որը սահմանվում է որպես կազմված լինելով ցորենից և որումներից, փոխվում է հաղթական եկեղեցու, որը կազմված է Պենտեկոստեի ցորենի ընծայից:

Եվ դու, Իսրայելի անարգ ու ամբարիշտ իշխան, որի օրը հասել է, երբ անօրենությունը պիտի իր վախճանին հասնի, այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Վերցրո՛ւ խույրը և հանի՛ր պսակը. սա այլևս նույնը չի լինելու. բարձրացրո՛ւ խոնարհին և խոնարհեցրո՛ւ բարձրյալին: Կործանեմ, կործանեմ, կործանեմ այն. և այն այլևս չի լինելու, մինչև որ գա նա, ում իրավունքն է, և ես այն նրան պիտի տամ: Եզեկիել 21:25–27.

Սեդեկիան Հուդայի վերջին թագավորն էր, և նա է այն «Իսրայելի ամբարիշտ իշխանը, որի օրը հասել է»՝ հիշյալ համարներում: Նաբուգոդոնոսորը պատրաստվում էր գրավել Երուսաղեմը, և Սեդեկիայի թագը պետք է վերցվեր Բաբելոնի կողմից, իսկ Բաբելոնը պիտի տապալվեր Մարերի և Պարսիկների կողմից, որոնք իրենց հերթին պիտի տապալվեին Հույների կողմից, իսկ նրանք՝ Հռոմի կողմից: Երրորդ տապալումը հասնում է Հռոմին, որը պատմության այն ժամանակաշրջանն է, երբ այն Թագավորը,

«որին այն իրավամբ պատկանում է», խաչի վրա այդ թագավորության հաստատման ժամանակ պիտի ընդուներ շնորհի թագավորության պսակը:

«Անարգ ամբարիշտ իշխանին» հասել էր վերջնական հատուցման օրը: «Հանի՛ր խույրը,— հրամայեց Տերը,— և վերցրո՛ւ թագը»: Ոչ մինչև այն ժամանակ, երբ Ինքը՝ Քրիստոսը, պիտի հաստատեր Իր թագավորությունը, Հուդային կրկին չպիտի թույլատրվեր թագավոր ունենալ: «Կործանեմ, կործանեմ, կործանեմ այն»,— այս էր աստվածային վճիռը Դավթի տան գահի վերաբերյալ. «և այն այլևս չի լինի, մինչև որ գա Նա, Ով իրավունքն ունի դրան, և Ես այն Նրան կտամ»: Եզեկիել 21:25–27: Մարգարեներ և թագավորներ, 451:

Վերջին անձրևի ժամանակ, որը սկսվեց, երբ կենդանիների դատաստանը սկսվեց 9/11-ին, Քրիստոսը հաստատում է Իր փառքի թագավորությունը:

«Երբ չորս հրեշտակները բաց թողնեն, Քրիստոսը կհաստատի Իր արքայությունը»: Spalding and Magan, 3.

Պատրաստության մի շրջան սկսվում է 9/11-ին, և կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փառավոր սուրբ լեռը բարձրացվում է բոլոր բլուրներից և լեռներից վեր:

Խոսքը, որ Ամովսի որդի Եսայիան տեսավ Հուդայի և Երուսաղեմի վերաբերյալ: Եվ պիտի լինի վերջին օրերում, որ Տիրոջ տան լեռը պիտի հաստատվի լեռների գլխին և պիտի բարձրացվի բլուրներից վեր, և բոլոր ազգերը պիտի հոսեն դեպի այն: Եվ շատ ժողովուրդներ պիտի գնան ու ասեն. Եկե՛ք, և վեր ելնենք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը, և Նա պիտի մեզ սովորեցնի Իր ճանապարհները, և մենք պիտի ընթանանք Իր շավիղներով, որովհետև Միոնից պիտի դուրս գա օրենքը, և Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից: Եսայիա 2:1–3:

9/11-ին քամիները արձակվեցին, ապա՝ սանձվեցին, և այսպիսով նշանավորվեց Դանիել երկրորդ գլխի թագավորության հաստատման սկիզբը, որը ներկայացված է որպես լեռից առանց ձեռքի կտրված վեմ, որ լցնում է ամբողջ երկիրը:

«Այս տեսիլքը տրվեց 1847 թվականին, երբ Շաբաթը պահող ադվենտ եղբայրները շատ սակավաթիվ էին, և նրանցից նույնպես քչերն էին համարում, թե դրա պահպանումը բավականաչափ կարևոր է՝ Աստծու ժողովրդի և անհավատների միջև սահմանագիծ քաշելու համար: Այժմ այդ տեսիլքի կատարումը սկսում է երևալ: Այստեղ հիշատակված «այն նեղության ժամանակի սկիզբը» չի վերաբերում այն ժամանակին, երբ պատուհասները պիտի սկսեն թափվել, այլ մի կարճ ժամանակահատվածի՝ անմիջապես նախքան դրանց թափվելը, մինչ Քրիստոսը գտնվում է սրբարանում: Այն ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում է իր ավարտին, նեղությունը պիտի հասնի երկրի վրա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն զսպված պիտի լինեն, որպեսզի չկասեցնեն երրորդ հրեշտակի գործը: Այդ ժամանակ պիտի գա «վերջին անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, որպեսզի զորություն տա երրորդ հրեշտակի հզոր ձայնին և սրբերին պատրաստի կանգնելու այն ժամանակահատվածում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Early Writings, 85.

Քրիստոսը Իր հավիտենական արքայությունը հաստատում է վերջին անձրևի ժամանակ, և Նրա արքայությունը ներառում է թե՛ շնորհի արքայությունը, որ հաստատվեց իսաչի վրա, և թե՛ Նրա փառքի արքայությունը՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Սեդեկիայից մինչև Բաբելոն (1-ին արքայություն), մինչև Մարաստան-Պարսկաստան (2-րդ արքայություն), մինչև Հունաստան (3-րդ արքայություն) և ապա մինչև հեթանոսական Հռոմ (4-րդ արքայություն) ձգվող ընթացքը ցույց է տալիս այն պատմությունը, որ առաջնորդում է դեպի շնորհի արքայությունը: Այդ պատմությունը նաև բացահայտում է դրան զուգահեռ պատմական մի հաջորդականություն՝ Պապական Հռոմից (հոգևոր Բաբելոն՝ 5-րդ արքայություն) մինչև Միացյալ Նահանգներ (հոգևոր Մարաստան-Պարսկաստան՝ 6-րդ արքայություն), մինչև Միավորված Ազգերի Կազմակերպություն (հոգևոր Հունաստան՝ 7-րդ արքայություն) և ապա մինչև վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը, որոնք միասին կազմում են ժամանակակից Հռոմը (հոգևոր Հռոմ՝ 8-րդ արքայություն, որ յոթից է):

Դանիել երկրորդում այդ թագավորության հաղթանակը ներկայացված է վեմով, իսկ Աստծու հավատարիմները տաճարի մեջ քարեր են:

Եվ դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք որպես հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, ընդունելի Աստծուն Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ա Պետրոս 2:5.

Այդ հավիտենական թագավորությունը հաղթում է աշխարհի թագավորություններին և լցնում ամբողջ աշխարհը: Եզեկիելի գրքի քառասուներորդ գլխից մինչև նրա գրքի վերջը նույն այդ թագավորությունը ներկայացված է որպես տաճար, որը կյանքի ջրով լցնում է աշխարհը:

Այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: